

Sygn. akt IV Ppm 130/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 09 listopada 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwa (...) S.A. w J.**

przeciwko **G. B.**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej G. B. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 01.08.2017 r. w sprawie sygn. akt IV Np 11/17.

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Przedsiębiorstwa (...) S.A. w J. na rzecz pozwanej G. B. kwotę 2 400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV Ppm 130/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa Przedsiębiorstwo (...) S.A. w J. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych R. M. i G. B. na rzecz powoda kwoty 16.219,98 zł złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego – z tytułu zaciągniętej przez R. M. pożyczki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, która nie została spłacona.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 04.06.2001 r. pozwany R. M. w czasie trwania zatrudnienia podpisał ze stroną powodową umowę pożyczki na cele mieszkaniowe z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zgodnie z którą na mocy decyzji pracodawcy datowanej na 11.04.2001 r. została przyznana mu pożyczka w wysokości 40.000,00 złotych oprocentowana 1% w stosunku rocznym. Pożyczka po doliczeniu oprocentowania wyniosła 41.684,00 złotych. Uzgodniono, że będzie spłacana w 100 ratach miesięcznych, data płatności pierwszej z nich to 10.12.2001 r. w wymiarze 104,00 złotych, następne raty wynosiły po 420 zł miesięcznie.

Pozwana G. B. była poręczycielem pozwanego R. M. i wyraziła zgodę na pokrycie należnej kwoty wraz z odsetkami w przypadku, gdy pożyczkobiorca we właściwych terminach nie będzie regulował pożyczki, o czym świadczy jej własnoręczny podpis, naniesiony na umowie z dnia 04.06.2001 r., a ściślej – na oświadczeniu o udzieleniu poręczenia, będącym integralnym elementem umowy.

W dniu 12.04.2005 r. doszło do rozwiązania kontraktu pracowniczego łączącego R. M. z powodową spółką. Po tym zdarzeniu pozwany zaprzestał regularnych spłat pożyczki. Z analizy danych z wyciągu z systemu księgowego SAP

wynika, że jego wpłaty były incydentalne i w nieznacznym kwotach, zwłaszcza od 2009 r. m.in.: w 2009 r. zapłacono trzy raty, 2010 r.- pięć rat, 2011 r.- cztery raty, 2012 r.- siedem rat, 2013 r.- pięć rat, 2014 r.- dwie raty, 2015 r.- sześć rat, 2016 r.- dwie raty, 2017 r.- jedna rata. Nadal do uregulowania pozostaje kwota 16.219,98 złotych, a pożyczka jest w pełni wymagalna.

Strona powodowa podniosła, że powzięła aktywności będące przejawem starań dla polubownego rozstrzygnięcia sporu, min. zaaprobowała wniosek R. M. o obniżenie wysokości comiesięcznej opłaty pożyczkowej (tj. z 420,00 złotych na 200,00 złotych), zamieszczony w piśmie datowanym na 30.11.2016 r., w ramach którego pożyczkobiorca zobowiązał się do uiszczania rat według ustalonych reguł i bez zwłoki. (...) S.A. w reakcji na bierność pozwanego co do zwrotu pożyczki kilkakrotnie przesyłało wezwania do zapłaty, również do wiadomości pozwanej G. B.. Działania te nie przyniosły efektu w postaci spłaty całości długu. Istota poręczenia polega na tym, że poręczyciel gwarantuje wykonanie zobowiązania w przypadku, gdy nie zostanie ono zrealizowane przez dłużnika głównego. Jego odpowiedzialność ma charakter zobiektywizowany, jest solidarna (w przypadku braku odmiennego zastrzeżenia) i oparta na zasadzie ryzyka.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 1 sierpnia 2017 roku tutejszy Sąd Rejonowy nakazał pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 16.219,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 692 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, albo wnieśli w tymże terminie sprzeciw.

Na skutek zażalenia strony powodowej postanowieniem z dnia 8 września 2017 r. Sąd uchylił postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w nakazie zapłaty z dnia 1.08.2017 r. i zasądził od pozwanego R. M. na rzecz strony powodowej kwotę 2.492 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Postanowieniem tym zasądzono koszty procesu jedynie od R. M., albowiem pozwana G. B. w dniu 6.09.2017 r. skutecznie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty.

Pozwany R. M. nie wniósł sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty, zatem nakaz ten w stosunku do R. M. jest prawomocny.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie pozwana G. B. zaskarżyła nakaz w całości, zarzucając przedawnienie roszczenia wynikającego ze wskazanej w pozwie umowy, jak również wszelkich należności pochodnych z roszczeniem związanych. Przyznała, że roszczenie powoda wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 04.06.2001 r., która zgodnie z postanowieniami umowy miała być płatna w miesięcznych ratach.

Zarzuciła, że z momentem rozwiązania umowy o pracę należność wynikająca z zawartej umowy pożyczki stała się natychmiast wymagalna, zatem dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu najpóźniej w terminie 10 lat od momentu rozwiązania umowy o pracę z pozwanym R. M..

Powód w stosunku do pozwanej G. B. nie podejmował żadnych czynności, które przerwałyby bieg terminu przedawnienia. Pozwana nigdy nie uznała długu, ani nie dokonała nawet sposobu dorozumiany jakiegokolwiek czynności, która przerwałaby bieg terminu przedawnienia. Pozwany R. M. dokonywał incydentalnych wpłat począwszy od 2009 r., jednak zauważyć należy, że nie ma to skutku dla biegu terminu przedawnienia zobowiązania pozwanej G. B.. Roszczenie powoda w stosunku do pozwanej G. B. na dzień wniesienia pozwu tj. 12.07.2017r. było przedawnione.

Pozwana zarzuciła, że nawet gdyby przyjąć, że roszczenie powoda nie stało się wymagalne w 2005 r., to w ocenie pozwanej należność z umowy nigdy nie stała się wymagalna. W materiale dowodowym brak bowiem dokumentu, który stanowiłby oświadczenie woli wierzyciela o rozwiązaniu umowy pożyczki, wobec czego nie zaistniało zdarzenie, które powodowałoby natychmiastową wymagalność roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 27.09.2017 r. (k. 90) strona powodowa podniosła, że okres spłaty pożyczki wynosi 100 miesięcy z jej rozpoczęciem od dnia 10.12.2001 r. Możliwym jest określenie konkretnie terminu, do którego dług pożyczkowy winien zostać pokryty. Brak realizacji odpowiednich czynności w tym zakresie w ustalonym wyżej okresie skutkowało wymagalnością świadczenia pożyczkowego.

Nie jest odpowiednim twierdzenie, że rozwiązanie umowy łączącej R. M. i powodową spółkę wywołało natychmiastową wymagalność należności pożyczkowej. Zatrudnienie pożyczkobiorcy ustalo za porozumieniem stron, w związku z przejściem przez pracownika na rentę. Zgodnie z umową, pożyczka jest natychmiast wymagalna w przypadku stwierdzenia wykorzystania jej niezgodnie z przeznaczeniem lub rozwiązania umowy o pracę za wyjątkiem odejścia na emeryturę, rentę bądź rozwiązania umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy. W rezultacie do przedawnienia nie doszło, a jego bieg rozpoczyna się co do pożyczki podzielonej na raty najwcześniej z chwilą upływu terminu płatności ostatniej z nich.

Pismem z dnia 16.10.2017 r. (k. 105) pozwana zarzuciła, że termin przedawnienia roszczenia zgodnie z art. 291 § 1 kodeksu pracy wynosi 3 lata.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. był zatrudniony u strony powodowej tj. w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w J..

Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał na mocy porozumienia stron w dniu 12.04.2005 r. w związku z przejściem R. M. na rentę.

(**dowód** : bezsporne , a nadto: rozwiązanie umowy o pracę, k – 20, wniosek o rozwiązanie umowy o prace, k – 21)

W dniu 04.06.2001 r. pozwany R. M. podpisał ze stroną powodową umowę pożyczki na cele mieszkaniowe z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zgodnie z którą na mocy decyzji pracodawcy datowanej na 11.04.2001 r. została przyznana mu pożyczka w wysokości 40.000,00 złotych oprocentowana 1% w stosunku rocznym.

Pożyczka po doliczeniu oprocentowania wyniosła 41.684,00 złotych. Pożyczka miała być spłacana w 100 ratach miesięcznych, przy czym ustalono datę płatności pierwszej raty w kwocie 104 zł na 10.12.2001 r., a następne raty wyniosły po 420 zł miesięcznie.

Pozwana G. B. poręczyła spłatę pożyczki. Złożyła oświadczenie, zgodnie z którym wyraziła zgodę jako solidarnie współodpowiedzialna na pokrycie należnej kwoty wraz z odsetkami w przypadku, gdy pożyczkobiorca we właściwych terminach nie będzie regulował pożyczki.

Zgodnie z § 4 umowy pożyczki jest ona natychmiast wymagana w przypadku stwierdzenia wykorzystania jej niezgodnie z przeznaczeniem lub rozwiązania umowy o pracę, za wyjątkiem odejścia na emeryturę, rentę bądź rozwiązania umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Strona powodowa wypłaciła R. M. kwotę pożyczki w wysokości 40.000 zł.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: umowa pożyczki z dnia 4.06.2001 r., k – 17-17 v, oświadczenie o udzieleniu poręczenia, k - 18)

Po rozwiązaniu umowy o pracę pozwany R. M. zaprzestał spłacania pożyczki. Jego wpłaty były incydentalne i m.in.: w 2009 r. zapłacono trzy raty, 2010 r.- pięć rat, 2011 r.- cztery raty, 2012 r.- siedem rat, 2013 r.- pięć rat, 2014 r.- dwie raty, 2015 r.- sześć rat, 2016 r.- dwie raty, 2017 r.- jedna rata.

Na dzień wniesienia pozwu niespłacona pozostała kwota 16.219,98 złotych .

(**dowód** : wyciąg z systemu księgowego SAP, k – 22, k – 25)

R. M. w piśmie z dnia 30.11.2016 r. złożył wniosek o obniżenie wysokości comiesięcznej opłaty pożyczkowej z 420,00 złotych na 200,00 złotych. Przedsiębiorstwo (...) S.A. wyraziło na to zgodę.

Przedsiębiorstwo (...) S.A. w J. kilkakrotnie wzywało pozwanych do zapłaty.

(**dowód:** wezwanie R. M. do zapłaty, k – 24, k – 2628, k – 29-31, k - 35-37, k – 38-40, pismo z dnia 30.11.2016 r., k – 32, protokół posiedzenia komisji socjalnej (...) SA z załącznikiem, k – 33-34, wezwanie G. B. do zapłaty, k – 41- 43)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, tj. na umowie pożyczki, wniosku o rozwiązanie umowy, rozwiązaniu umowy, wezwaniach do zapłaty, wyciągu z systemu księgowego SAP. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu, a żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości czy treści.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo skierowane przeciwko G. B. nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie zostało oddalone.

Podstawą żądania pozwu odnośnie G. B. był przepis art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 366 § 1 k.c. i art. 876 § 1 k.c. i art. 1, 2 i 8 Ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (dalej: Ustawa o z.f.ś.s.).

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Na mocy art. 876 § 1 i 2 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie.

Na mocy art. 1 Ustawy o z.f.ś.s. Ustawa określa zasady tworzenia przez pracodawców zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zwanego dalej Funduszem, i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu, na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych oraz na tworzenie zakładowych żłobków, klubów dziecięcych, przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego.

Art. 2 ust. 1 pkt 1 Ustawy o z.f.ś.s. stanowi, że użyte w ustawie określenie działalność socjalna oznacza - usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, klubach dziecięcych, sprawowanej przez dziennego opiekuna lub nianię, w przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową.

Art. 8 Ustawy o z.f.ś.s. stanowi, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

Zgodnie z art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Jak stanowi § 2 w/w artykułu, aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani.

W niniejszej sprawie, wobec treści oświadczenia o poręczeniu umowy z dnia 4 czerwca 2001 r., należy uznać, że pozwana G. B. była odpowiedzialna solidarnie za zaciągnięte przez pozwanego R. M. zobowiązanie dochodzone pozewem.

Jeśli zobowiązanie jest solidarne po stronie długu, wówczas każdy z dłużników odpowiada za całość długu, a wierzyciel może dochodzić całości lub części długu według swego wyboru od wszystkich dłużników łącznie, od kilku lub od każdego z osobna. Jednak z chwilą zaspokojenia wierzyciela przez jednego bądź kilku dłużników jego wierzytelność gaśnie wobec wszystkich dłużników. Jeśli natomiast zobowiązanie jest solidarne po stronie wierzytelności, każdy z wierzycieli może żądać zapłaty całej wierzytelności, a zaspokojenie jednego umarza dług względem wszystkich (art. 367 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie pozwana podniosła jednak zarzut przedawnienia.

Na mocy przepisu art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Przepis art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Na mocy przepisu art. 291 § 1 k.p., który stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisu art. 118 k.c., roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Dla zbadania zasadności zarzutu przedawnienia konieczne było ustalenie daty wymagalności pożyczki.

Pożyczka udzielona R. M. nie stała się wymagana w dniu rozwiązania z nim umowy o pracę, tj. w dniu 12.04.2005 r. Umowa o pracę została bowiem rozwiązana na mocy porozumienia stron w związku z przejściem pozwanego na rentę. Zgodnie z § 4 umowy pożyczki jest ona natychmiast wymagalna w przypadku stwierdzenia wykorzystania jej niezgodnie z przeznaczeniem lub rozwiązania umowy o pracę za wyjątkiem odejścia na emeryturę, rentę bądź rozwiązania umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Pożyczka została jednak udzielona na czas określony, tj. na okres 100 miesięcy, z datą pierwszej spłaty ustaloną na 10.12.2001 r. Oznacza to, że data płatności ostatniej raty to 10.03.2010 r.- z tą datą ostatnia rata pożyczki stała się wymagana i od tej daty liczyć należy bieg terminu przedawnienia.

Termin przedawnienia wynosi natomiast w niniejszej sprawie 3 lata, zgodnie z przepisem art. 291 § 1 k.p. Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego przytoczony przez pozwaną, zgodnie z którym „roszczenie pracodawcy przeciwko pracownikowi o zwrot pożyczki mieszkaniowej udzielonej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przedawnia na podstawie art. 291 §1 kodeksu pracy. Zarzut przedawnienia z art. 291 § 1 kp może być podniesiony także przez poręczyciela tej pożyczki” (tak: wyrok SN z dnia 19.04.2013 r., sygn. akt III PK 43/12, niepubl.).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wskazał, iż spełnianie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych stanowi realizację jednego z podstawowych obowiązków pracodawcy, jako strony stosunku pracy, tj. obowiązku zaspokajania socjalnych potrzeb pracownika, co następuje ze specjalnie powołanego w tym celu Funduszu, tworzonego z odpisów od przeciętnych wynagrodzeń lokowanych na koncie bankowym, którego majątek ma odrębny byt od majątku samego pracodawcy i którym pracodawca bezpłatnie administruje oraz przyznaje świadczenia zgodnie z ustawą i regulaminem działalności socjalnej, a samo przekazanie środków na Fundusz i wydatkowanie tych środków podlega kontroli związkowej z możliwością wystąpienia na drogę sądową ze stosownymi roszczeniami. Zawarcie umowy o pożyczkę z Funduszu Świadczeń Socjalnych jest w świetle art. 2 pkt 1 ustawy o z.f.ś.s. jedną z postaci działalności socjalnej pracodawcy, polegającej na udzielaniu zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe

na warunkach określonych umową. Przepisy Kodeksu pracy oraz ustawy o z.f.ś.s. stanowią zatem podstawę prawną dla tej postaci działalności socjalnej pracodawcy, określając zarazem formę, jaką ma ona przybrać (zawarcie umowy).

Jak wskazuje orzecznictwo, umowa pożyczki udzielanej pracownikowi z funduszu jest instytucją prawa pracy. Przepisy Kodeksu cywilnego o umowie pożyczki (art. 720-724 k.c.) znajdują do niej zastosowanie z mocy odesłania zawartego w art. 300 k.p., czyli tylko w kwestiach nieuregulowanych przepisami prawa pracy, i to odpowiednio, z uwzględnieniem zasad prawa pracy. Sama treść takiej umowy jest zresztą ściśle związana z istnieniem stosunku pracy, albowiem pożyczki udziela się pracownikowi i jej niespłacona kwota staje się natychmiast wymagalna w razie rozwiązania stosunku pracy w określonym trybie. Przy przyjęciu, że umowa pożyczki z Funduszu jest instytucją prawa pracy, wynikające z niej roszczenia pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy podlegają przedawnieniu w terminach wynikających z przepisów prawa pracy, tj. określonych w art. 291 k.p.

Biorąc pod uwagę ustalony wyżej termin wymagalności pożyczki – marzec 2010 r. i przyjmując trzyletni termin przedawnienia, Sąd doszedł do przekonania, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia jest trafny. Roszczenie przedawniło się w dniu 10.03.2010 r.

Nie ma przy tym znaczenia dla przerwania biegu przedawnienia fakt dokonywania przez pozwanego R. M. incydentalnych wpłat na rzecz spłaty pożyczki dokonywanych w latach 2009 – 2015, ani też złożenie przez niego wniosku o zmianę wysokości rat. W ocenie sądu po pierwsze czynności te nie przerywały biegu przedawnienia. Ponadto nie ma to skutku dla biegu przedawnienia zobowiązania G. B.. Poręczyciel jest bowiem odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny (art. 881 k.c.), a w myśli art. 372 k.c. przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem współdłużników. Dłużnik solidarny może się bronić zarzutami, które przysługują mu osobiście względem wierzyciela, jak również tymi, które ze względu na sposób powstania lub treść zobowiązania są wspólne wszystkim dłużnikom (art. 375 k.c.). Okoliczności, które spowodowały przerwanie lub przedłużenie biegu przedawnienia roszczenia dłużnika głównego nie mają znaczenia dla biegu przedawnienia zobowiązania dłużnika solidarnego.

Sąd nie znalazł podstaw, by uznać żądanie pozwu za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (dz. U. z 2015 r. poz. 1800) w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.